

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoPr/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115203707
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7115203707.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v právnej veci navrhovateľky: S. C., L.. X.X.XXXX, J. C. X, T., zast. JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti odporcovi: Furčianska záhrada, s.r.o., Trieda L. Svobodu 4, Košice, IČO: 36 214 698, zast. JUDr. Jánom Spišákom, advokátom, Idanská 17, Košice, P.O.BOX 67, o určenie trvania pracovného pomeru, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 12Cpr/1/2015-60 z 13.11.2015

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že žalobu zamietol a že navrhovateľka je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku nahradiť odporcovi na účet právneho zástupcu odporcu trovy konania vo výške 145,84 eur.

Svoj návrh na určenie trvania pracovného pomeru odôvodnila tým, že s odporcom uzatvorila dňa 28.2.2005 Pracovnú zmluvu, na základe ktorej od 1.3.2005 pracovala v Hostinci - Furčianska záhrada ako výčapníčka. Pracovná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

Od 25.5.2007 bola odporkyňa uznaná za dočasne pracovne neschopnú, pričom táto neschopnosť vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav odporkyne pretrváva do súčasnosti. Vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné komplikácie bola navrhovateľka nútená dňa 20.8.2008 požiadať o priznanie invalidného dôchodku. V tejto súvislosti sa na Sociálnej poisťovni dňa 18.8.2008 dozvedela, že zo strany odporcu mala byť dňom 22.6.2007 odhlásená zo sociálneho poistenia, a to z dôvodu údajného ukončenia pracovného pomeru.

Podľa súdu do spisu doložila aj svoj list adresovaný Národnému inšpektorátu práce zo dňa 31.8.2008, v ktorom žiada o prešetrenie a vyvodenie patričných dôsledkov voči jej zamestnávateľovi - odporcovi, nakoľko sa pri vybavovaní dôchodku ústne dozvedela, že ju zamestnávateľ odhlásil dňom 22.6.2007 zo sociálneho poistenia, aj u zdravotnej poisťovni, ktorá jej oznámila, že je vraj samoplatiteľka. Keďže k rozviazaniu pracovného pomeru so zamestnávateľom z jej strany nedošlo, pravdepodobne došlo k porušeniu Zákonníka práce o neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany odporcu.

Keďže ako správny orgán nie je kompetentný rozhodovať o nárokoch vyplývajúcich z pracovného pomeru, tieto si môže navrhovateľka uplatniť prostredníctvom súdu, uviedol zamestnávateľ.

Odporca do spisu doložil okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľke dňa 25.5.2007. K tomu pripojil aj fotokópiu listovej zásielky, z ktorej je zrejmé, že táto sa vrátila odporcovi späť dňa 20.6.2007, pretože navrhovateľka ju neprevzala v odbernej lehote. Zásielka bola doručovaná na adresu navrhovateľky - C. XXX/X, T.. Zároveň na pojednávaní bol predložený originál uvedenej listovej zásielky. Táto bola ešte neotvorená. Otvorená bola sudcom na pojednávaní dňa 13.11.2015. V listovej zásielke sa nachádzalo okamžité skončenie pracovného pomeru zhodné s tým, ktoré predložil odporca ako listinný dôkaz. Listová zásielka bola otváraná za prítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky.

Súd dôvodil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu bolo navrhovateľke dané dňa 25.5.2007. Z uvedeného dôvodu súd posudzoval skončenie pracovného vzťahu podľa Zákonníka práce účinného k tomuto dňu.

Podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

Súd citujúc §§ 38 ods. 1, 2, 4; 38 ods. 4 Zákonníka práce z vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci konania dňa 28.2.2005 uzatvorili Pracovnú zmluvu, na základe ktorej navrhovateľka pracovala od 1.3.2005 u odporcu ako výčapníčka. Pracovná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Dňa 25.5.2007 odporca okamžite skončil pracovný pomer s navrhovateľkou podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, pričom okamžité skončenie pracovného pomeru jej doručil na adresu C. XXX/X, T., prostredníctvom pošty, 1. triedou, do vlastných rúk. Zásielka sa mu dňa 20.6.2007 vrátila späť s tým, že adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote. To, že v listovej obálke sa skutočne nachádzalo okamžité skončenie pracovného pomeru, zistil sudca priamo na pojednávaní dňa 13.11.2015, keď pred všetkými účastníkmi prítomnými na pojednávaní, túto listovú zásielku otvoril. Tým mal súd preukázané, že odporca riadne doručil okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľke a riadne aj nastali účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to dňom 20.6.2007, kedy pošta zásielku vrátila späť odporcovi. Týmto dňom sa pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom skončil. Navrhovateľka sa mohla v zmysle § 77 Zákonníka práce platného v tom čase domáhať určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to v lehote dvoch mesiacov. Táto lehota jej však márne uplynula. Z uvedeného dôvodu súd žalobu navrhovateľky o určenie trvania pracovného pomeru s odporcom zamietol.

Pretože vo veci bol v plnom rozsahu úspešný odporca, súd zaviazal navrhovateľku nahradiť odporcovi vzniknuté trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci, a to za prevzatie a prípravu veci a za účasť na pojednávaní dňa 13.11.2015, priznal za každý úkon mu priznal odmenu vo výške 64,53 EUR, k tomu 2 x režijný paušál 8,39 EUR, spolu trovy konania vo výške 145,84 EUR.

V podanom odvolaní žiadala žalobkyňa, pretože jej žiadne oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany žalovaného nebolo riadne doručené, o jeho obsahu sa žalobkyňa dozvedela až od Národného inšpektorátu práce, a to jeho listom zo dňa 6.6.2014, teda nie od žalovaného. Z uvedeného dôvodu sa preto žalobkyňa nemôže stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého pracovný vzťah medzi účastníkmi konania zanikol v súlade so Zákonníkom práce a žaloba žalobkyne je v súčasnosti neopodstatnená. Odhliadnuc od vyššie uvedeného žalobkyňa považuje za nevyhnutné taktiež zdôrazniť, že v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru sú uvedené nepravdivé skutočnosti, ktoré sú preukázateľne v rozpore so skutočnosťami zistenými v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 2 Pv 1146-20, a to najmä so závermi znaleckého posudku č. 3/2010 vypracovaným Ing. Annou Bánociovou, PhD., na ktorý už žalobkyňa poukázala v priebehu tohto konania.

O.i. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p. bola odňatá možnosť konať pred súdom žalobkyni, konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a aj súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

S poukazom na uvedené skutočnosti je bez akejkoľvek pochybnosti zrejmé, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru bolo priamo v rozpore so zákonom, nakoľko dôvod skončenia pracovného pomeru v ňom uvedený (ust. § 68 ods. 1 písm. b/ zák. č. 311/2011 Z.z. Zákonníka práce) sa nezakladal na pravde, čoho si bol veľmi dobre vedomý aj sám žalovaný.

Okrem uvedených skutočností považuje žalobkyňa za potrebné taktiež uviesť, že z odôvodnenia rozsudku nie je vonkoncom zrejmé, na základe čoho prvostupňový súd dospel k záveru, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany žalovaného bolo doručené žalobkyni, resp. na základe čoho dospel prvostupňový súd k záveru, že dňom vrátenia zásielky, v ktorej bolo obsiahnuté oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru žalovanému možno považovať za deň, kedy údajne skončil pracovný pomer medzi účastníkmi konania.

Vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 119/03: „...súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).“, a s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobkyňa za to, že prvostupňový súd nedostatočne vo svojom odôvodnení zdôvodnil to, ako dospel k záveru, že dňom vrátenia zásielky, v ktorej bolo obsiahnuté oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru žalovanému došlo ku skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania.

V nadväznosti na vyššie uvedené považuje žalobkyňa za potrebné taktiež uviesť, že dôvody, ktoré žalobkyňa viedli k uplatneniu práva na súde neboli neopodstatnené. Žalobkyni nebolo oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru fyzicky doručené a preto o ňom nemala vedomosť.

Napokon odvolateľka žiadala pre nepriaznivý zdravotný stav, pretože dôvod v rámci trestného konania pre údajné skončenie pracovného pomeru mal byť preukázateľne vyvrátený, nemohla pracovať žalobkyňa a podľa § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznať trovy konania úspešnému odporcovi, lebo ona je toho názoru, že by bolo spravodlivé, aby vzhľadom na celkové okolnosti prípadu hradil každý trovy sám.

Preto žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Vo vyjadrení k odvolaniu odporca navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať 74,58 eur ako trovy za jeden úkon v odvolacom konaní.

Právo účastníka pracovnoprávneho vzťahu domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v § 77 Zákonníka práce zaniká márnym uplynutím dvojmesačnej lehoty. Pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne; na podaní žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v takom prípade naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a tento nedostatok predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý jeho určovacia žaloba nemôže obstáť a treba ju bez ďalšieho zamietnuť (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/147/2008 zo dňa 11.12.2008).

Uplynutím lehoty na podanie odvolania zaniká možnosť odvolateľa nielen modifikovať rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, ale aj dopĺňať dôvody odvolania, ktoré určuje § 205 ods. 2 O.s.p. V prejednávanej veci bol prvostupňový rozsudok doručený právnomu zástupcovi navrhovateľky 17.12.2015. Navrhovateľka ho napadla odvolaním podaným osobne na súde dňa 4.1.2016, teda zrejme v 15-dňovej lehote, avšak bez bližšej obsahovej konkretizácie odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p., ktoré však v odvolaní vôbec neoznačila. Odporcovi nie je známe, či doplnenie odvolania podala navrhovateľka na základe výzvy súdu na odstránenie väd, avšak má za to, že navrhovateľka ako odvolateľ nekonala v rámci lehoty na odstránenie väd odvolania, ktorú

určuje vo výzve súd (§ 43 ods. 1 O.s.p.), a ktorú neustanovuje samotné plynutie odvolacej lehoty, ktorá navrhovateľke uplynula dňom 4.1.2016, preto má za to, že odvolanie navrhovateľky je zrejme treba odmietnuť (§ 218 ods. 1 písm. a/ a d/ O.s.p.).

Odvolací súd postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny, a to i napriek skutočnostiam v odvolaniach.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie o. i. ako vec právne posúdil.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Keď je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (uverejnenej pod č. 460/92 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava), Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z.z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie, to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O.s.p.), t.j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods. 1, 2 O.s.p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Podľa ustálenej súdnej praxe (komentár OSP k 6. Vydání Bureš Drápal Krčmář, z roku 2003), nedôveru k výsluchu účastníka konania ako ku dôkazu súdnej praxe plne overuje súd, je to dôkazný prostriedok tak ako každý iný. Konanie sporové je podľa platnej úpravy ovládané prejednávacou zásadou, ktorá vykonávaním dokazovania, účastníkom ukladá bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné, čím zveruje zodpovednosť za preukázanie skutkových tvrdení priamo účastníkom. V tejto koncepcii má výsluch účastníka konania zásadné postavenie. Vykonanie dôkazu výsluchom účastníkov konania predpokladá, že potrebné tvrdenia by mali byť prednesené a aj musia byť preukázané, pričom súd musí položiť otázku účastníkovi a musí presne vedieť, aké skutočnosti majú byť týmto dôkazom preukázané, pri správnom postupe súdu preto neprichádza do úvahy, aby len vlastne výsluchom účastníka konania bola dopĺňovaná neúplná, či chýbajúca výpoveď alebo dôvody žaloby. Dôkaz výsluchom účastníka nie je účinný k tomu, aby pri ňom účastník uvádzal svoje tvrdenia o rozhodujúcich skutočnostiach, žalobca musí napr. v konaní na otázku súdu odpovedať jednoznačne. K vlastnej výpovedi účastníka nemožno ani v nesporovom konaní nijak donucovať. Pri výsluchu účastníka do spontánnej časti výpovede účastníka súd nemá zásadne zasahovať ani inak opakovane prerušovať postupnú protokoláciu výpovede, len ak je to nevyhnutné so zreteľom na neprímeranosť a rozvláčnosť výpovedí.

Podľa ustálenej súdnej praxe dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu musel byť rozhodnuté vo veci samej v jeho prospech alebo neprospech, zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnutie o veci samej i v takých prípadoch, kde určitá skutočnosť, ktorá je významná podľa

hmotného práva pre rozhodnutie o veci, pre nečinnosť účastníkov a to aj v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej účastníkom v ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. nebola vôbec a alebo z objektívnych dôvodov nemohli byť preukázané.

Podľa § 126 O.s.p. vykonal súd prvého stupňa dôkaz výsluchom svedka, ktorý bol predvolaný, poučil ho o význame svedeckej výpovedi a žiadal ho, aby vypovedal pravdu. Keďže v zápisnici o výsluchu svedka sa uvedie len podstatný obsah výpovedi, ktorá je pre vec dôležitá, musí obsahovať táto výpoveď aj otázky, ktoré sú kladené od procesných strán ako aj zo strany súdu. Nebolo zistené v tomto konaní, že by svedkovia vypovedali po takých kladených neprípustných otázkach, ktoré predpokladajú doteraz nepotvrdenú skutočnosť (napr. úskočné otázky), alebo otázky napovedajúce odpoveď, či už zo strany súdu alebo účastníka (sugestívne otázky).

Podľa § 212 ods. 3 O.s.p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Rozsudok je presvedčivý vo svojich dôvodoch, a preto odvolací súd tento rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a súhlasí aj s dôvodmi uvedenými v rozsudku.

S poukazom na § 213 ods. 1, 3 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho súd prvého stupňa zistil s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7, nebolo potrebné zopakovať dokazovanie v potrebnom rozsahu.

Súd prvého stupňa správne postupoval podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a po zistení skutkového stavu, vyhodnotení dôkazov spôsobom podľa § 132 O.s.p. (prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci) aj zákonne súd rozhodol.

Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, zamestnávateľ je v pracovnoprávných vzťahoch povinný zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávných vzťahov osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávných vzťahov prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného zamestnanca alebo zamestnávateľa sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.

Podľa § 192 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi za škodu, ktorá vznikla zamestnancovi porušením právnych povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním.

Odvolací súd doplňuje, že správne rozhodol súd prvého stupňa, že okamžité skončenie pracovného pomeru skončilo riadne, teda uplynutím doby, po doručení jednostranného právneho úkonu, keď bolo preukázané, že do vlastných rúk na adresu C. XXX/X E. T. prostredníctvom pošty prvou triedou bola zásielka doručovaná navrhovateľke, dňa 20.6.2007 sa vrátila späť, lebo adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote, v listovej obálke sa nachádzalo okamžité skončenie pracovného pomeru, čo bolo zistené na pojednávaní pred súdom dňa 13.11.2015 pred účastníkmi konania a zástupcami, účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru nastali 20.6.2007 a na tom nemení nič ani odvolací súd, lebo to vyplýva zo spisu. Týmto dňom sa pracovný pomer medzi účastníkmi konania skončil. Navrhovateľka nevyužila žalobu podľa § 77 Zákonníka práce (do dvoch mesiacov mohla žiadať určiť neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru). Táto lehota jej uplynula a súd nemohol inak konať, len žalobu zamietnuť.

Zákonne rozhodol súd prvého stupňa aj o trovách konania a odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Odvolací súd ku trovám odvolacieho konania dodáva, že podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. úspešnému odporcovi nepriznal tieto, lebo nepovažuje za účelné trovy po napísaní vyjadrenia odporcu k odvolaniu až dňa 20.5.2016, ktoré vyjadrenie neobsahuje nič nové a preto trovy úspešného účastníka nie sú účelné.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.